FARKAS EDITH
LELKI ISKOLÁJA,
ALAPITÓ ANYÁNK
TANITÁSAI.

II.

FARKAS EDITH
LELKIISKOLÁJA II.

Az elvekről. Ami a testben a gyönge, az a lélekben az elv. Inkább nemzetünk meg hozzánkdertozóinkat, mint a nem Telket. (1909)

Alapító Anyánk 1909-ben Szikszón.

FARKAS EDITH LELKIISKOLÁJA

ALAPITÓ ANYÁNK TANITÁSAI

II.

BUDAPEST
A SZOCIÁLIS MISSZIÓTÁRSULAT KIADÁSA
1944

Nihil obstat. *Michael Török dr.*, censor praeses. Nr. 4294/1944. Imprimatur. Strigonii die 20. junii 1944. *Joannes Drahos dr.*, vicarius generalis.

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

SZENTLÉLEK-KONFERENCIÁK

I.

MEGÚJHODÁS A SZENTLÉLEKBEN

Az emberiség legnagyobb része annyira istentelen, hogy korunk általános és legnagyobb szükséglete

a lelki megújhodás.

Az Úr szavát jóformán valamennyien megvetik, keresztények és nem-keresztények egyaránt. Ez a rettenetes tény azonban ne annyira megfélemlítsen minket, mint inkább arra ösztökéljen, hogy minden erőnkkel és képességünkkel hozzájáruljunk — legalább is a mi köreinkben — az általános megújhodáshoz.

Mit értünk megújhodás alatt?

Egy lélek akkor kerül a megújhodás állapotába, ha a szó teljes értelmében lelkiéletet kezd élni ; ha eltér minden rossztól, a «Via mala»-tól és rátér az istenesség útjára.

Ezt azonban egyedül csak Isten eszközölheti. Van olyan mesterséges megújhodásféle is, amely az ördögtől való inkább, mint Istentől ; az ilyesminek az ismertetőjelei közé tartoznak a különféle hipnotikus (okkult) tünetek és egyéb hasonló dolgok.

Istentől nyert új élet — ez az igazi megújhodás.

Mirajtunk ez a megújhodás először is abban fog nyilvánulni, hogy új, pünkösdi, *tüzes szeretetre gyulladunk a lelek iránt.*

A mi szeretetünk eddig nemigen hasonlított Krisztus Urunk és Szent Pál apostoli szeretetéhez. De aki Isten kegyelmével megújul, annak kigyullad a szíve és nagy vágygyal telik el : vággyal az iránt, hogy ezentúl minél több lelket mentsen meg. Az ilyen lélek szinte megfeledkezik minden egyéb vágyáról és csak azt óhajtja, hogy lelkeket menthessen.

Megújhodásunk abban is megnyilatkozik, hogy *rendkívüli szeretetre gyulladunk Isten szava iránt.* Új odaadással hallgatjuk a legegyszerűbb prédikációt, tanítást is. Kétely és kritizálás egészen háttérbe szorulnak és előtérbe lép a megfeszített Krisztus.

A megújhodással nagyobb *belső szabadság és lelkierő* is jár. Megnyilatkozik ez az új erő minden eljárásunkban és apostoli munkánkban is. Szabadabban beszél, erőteljesebben ad elő, nagyobb eredménnyel működik a szociális missziós munkatéren, aki újjászületett a Szentlélekben.

A világ elveszti minden bűbáját a megújhodott lélekben, amely nemcsak hogy nem vágyódik vissza, ahonnan jött, hanem inkább hálálkodik, amiért megszabadult előbbi környezetéből.

Az imaszellem is megváltozik. Ami különben fáradalmas és áldozatos volt, az most mind valóságos szükséglete a léleknek.

A megújhodott lélek *bátor a hit terjesztésében* és minden más szociális missziós eljárásban. Az utcán, a házakban, a boltokban, egyszóval mindenütt talál alkalmat arra, hogy a lelkeket figyelmeztesse és rábeszélje arra, «ami szükséges».

Ha egy házban megújhodnak a lelkek, akkor ez a megújhodás kiszívárog s megérzik azt még a városban is. Legalább is egynéhány ember okvetlenül akad, aki tudatára jut bűnösségének. «Ki mikor eljő, megfeddi a világot

a bűnről, az igazságról és az ítéletről.» (V. ö. Ján. 16, 8.)

A megújhodás ennélfogva mindig a *Szentlélek eljövetelének következménye:* a bűnök felismerése ezért szükségképen velejár.

Az első pünkösd első gyümölcse a megújhodás volt. Először is megújhodtak az apostolok és utánuk az első háromezer egy napon. (V. ö. Ap. Csel. 2, 41.)

Szikszó, 1909 május 28.

II.

A SZENTLÉLEK KERESZTSÉGE.

(Első rész.)

Ti azonban «*Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni*» (Ap. Csel. 1, 5.), figyelmeztette Krisztus Urunk az apostolokat.

A megújhodásnak és lélekmentésnek közös *feltétele :* hogy *meg legyünk keresztelve a Szentlélekkel*. «Veszitek majd a reátok lejövő Szentléleknek az erejét» (Ap. Csel. 1, 8.), vigasztalja Krisztus apostolait mennybemenetele előtt. Ezekkel a szavakkal és ezzel a tüzes tudattal bocsátja őket a lélekmentés útjaira.

Mi a Szentlélekkel való megkeresztelés? Miben áll az?

Ez a keresztelés egy teljesen világos és határozott kegyelmi hatás, amelyről biztosan meg tudom mondani, részesültem-e benne vagy nem. Erről beszélt Krisztus Urunk,

mikor tanítványait arra intette, hogy várjanak még az Evangélium hirdetésével addig, amíg eljön a Szentlélek és megtanítja őket mindenre. (V. ö. Luk. 12, 12.)

Újjászületni és megújhodni két teljesen különböző dolog.

A keresztségben és a bűnbocsánatban újjászületik a bűnös; a Szentlélek keresztségét ezzel azonban még korántsem vette.

A bűnbocsánatban megtisztul az ember; a Szentlélekkel való megkeresztelésben pedig erőt, «áramot» és képességet nyer *Isten szolgálatára*. A Szentlélek keresztsége tehát a Szentléleknek azon kegyelmeit fejleszti ki, amelyeket a hívők a *bérmálás szentségében* nyernek.

Aki a Szentlélek keresztségét veszi, az attól a pillanattól fogva *misszionárius lélek*. Venni ugyan minden keresztény veszi a Szentlelket, aki szívből megtér; de *aki a Szentlélek keresztségét kapja, az apostoli lélekké* válik.

Előfeltétel természetesen az, hogy lelkünk a bűntől teljesen tiszta legyen, hogy a szokottnál erőteljesebb szellemi és erkölcsi lendülettel bírjunk, amint az amúgyis következménye a mi Krisztus iránt való *átadásunknak*.

Magától értetődik, hogy aki szívét teljesen odaadja Krisztusnak, az azt először is alaposan megtisztítja. Ez azonban csak szükséges előzmény. Itt viszont arról van szó, hogy *Krisztus szolgálatára tétessünk alkalmassá a Szentléleknek azon sajátos kegyelmével, melyet a Szentírás a Szentlélek keresztségének nevez.*

a) *Ez a (pünkösdi) keresztség különféleképen nyilatkozik meg az egyesekben.*

A Szentlélek adományai közül az egyik ezt, a másik azt nyeri el s ennek következtében az egyik tanításra, a másik tanácsadásra, szegények ápolására, gyermekek nevelésére, térítésre vagy előadásra nyer erőt és képességet. Nem szabad azonban akaratoskodni, mert a Szentírás szerint Isten szelleme = a Szentlélek ott jár, ahol akar. (V. ö. Ján. 3, 8.)

b) De legalább egy adományt okvetlenül vesz, aki nem méltatlan.

Nem szabad azonban válogatnunk ! Isten szolgálata körül a legcsekélyebb is fölségesebb, mint bármi a világban . . .

Oda kell tehát menni, ahova Ő küld. Azt kell tennünk, amire Ő hív ! Ez lényegesen hozzátartozik önátadásunkhoz.

Szívünk mindig hasonlítson üres edényhez, valahányszor kérünk valamit a Szentlélektől !

c) *A Szentlélek keresztsége mindig magával hozza a szükséges képességeket és erőket az apostolkodás munkálataira.* Főleg *a bátorságot a hitvallásra és az ügyességet a hit terjesztésére hozza magával.* (Hasonlítsuk össze például az Ap. Csel. 4, 8—12-t Márk 14, 66—72-vel és figyeljük meg a nagy átváltozást például Szent Péter apostolon !)

III.

A SZENTLÉLEK KERESZTSÉGE.

(Második rész.)

Térjünk mégegyszer vissza ahhoz a tényhez, hogy Krisztus Urunk mekkora súlyt helyezett a *Szentlélek keresztségére*.

Az apostolok gyülekezetének az volt a hivatása, hogy Krisztus Urunk életéről, haláláról, főleg pedig feltámadásáról tegyen tanuságot. Valóban, jó előkészületet és iskolázást élveztek ők, hiszen közel három évet töltöttek az Isteni Üdvözítő mellett. Azután pedig tanui lehettek feltámadásának, mennybemenet lének s mégis midőn szóbakerült, hogy mikor kezdhetik meg a kereszténység terjesztését, Krisztus Urunk arra kötelezi őket, hogy *várják meg a Szentlélek keresztségét*. Ha még az apostolok is rászorultak erre a kegyelemre, akkor mi annál kevésbbé nélkülözhetjük azt. De még Krisztus Urunk maga sem akarta a megváltás művét megkezdeni a Szentlélek keresztsége nélkül.

Azt olvassuk ugyanis az Apostolok Cselekedeteinek könyvében és a Szentírás több más helyén is, hogy *Ő is betelt Szentlélekkel és Ő is felkenetett a Szentlélek által.* Mikor Szent János Őt megkeresztelte, a Szentlélek leszállott Reá és tüzével elárasztotta szent Emberségét. *Mi tehát semmi szín alatt sem léphetünk a Szociális Missziótársulat apostoli útjaira anélkül, hogy ne részesültünk volna a Szentlélek eme tüzes keresztségében.*

Aki nem nyeri el a Szentlélek keresztségét, az — a Szentírás kijelentése szerint — *vessen magára.* Őt magát terheli mindaz a súlyos mulasztás, melyet elkerülhetett volna, ha idejében kéri a Szentlélek keresztségét.

Hogyan szerezhetjük meg a Szentlélek keresztségét?[1]

A Szentírás világosan kimondja, hogy:

1. Tartsatok *bűnbánatot* és kereszteltessék meg mindenitek Jézus Krisztus nevében

[1] A Szerző itt szándékosan nem említi a bérmálás szentségét, mert feltételezi hallgatóinál annak ismeretét. *(Kiadó.)*

bűneitek bocsánatára és megkapjátok a Szentlélek ajándékait. (Ap. Csel. 2, 38.)

Az első lépés tehát az *igaz, mély bűnbánat.* A mi esetünkben már nem annyira a halálos bűnök meggyónásáról van szó, ha bűnbánatról beszélünk, hanem inkább *alapos megváltozásról*, a tökéletlenségektől való megszabadulásról ; vagyis, hogy szívből megbánjuk, megútáljuk és elhagyjuk mindazt, ami eddig hátráltatta vagy zavarta bennünk a Szentlélek kegyelmének teljes érvényesülését.

2. És tanui vagyunk az igéknek, mi és a Szentlélek, Kit az Isten minden Őneki engedelmeskedőnek megadott. (Ap. Csel. 5, 32.)

Második feltétel tehát az *engedelmesség :* mert az engedelmesség annyi, mint szívünk teljes és föltétlen átadása. Engedelmeskedni annyit tesz, mint így szólni Istenhez : Itt vagyok : a Tied vagyok : hiszen Te véreden vásároltál meg engem, tulajdonjogod van reám : fogadj tehát el, *tégy velem amit akarsz, küldj, helyezz, ahová akarsz, használj engem tetszésed szerint (egyházi és világi) elöljáróim által.*

Ez a *teljes átadás* hozza reánk a Szentlélek keresztségét. S azért nélkülözi annyi ember

ezt a kegyelmet, mert Istennel fösvénykedik, visszatartó, zárkózott és önfejű akar lenni. Pedig jól mondja egy német szent, hogy «Jeder Eigenwille ist Stolz und Ungehorsam, also Sünde». (Minden akaratoskodás büszkeségre és engedetlenségre vall, tehát bűn.) A Szentlélek arra száll le, aki a legfinomabb részletekig hűséges és engedelmes, s aki apróságokban is *nagylelkű* tud lenni.

3. Szent Lukács Evangéliumában olvassuk:

> «Ha tehát ti rossz létetekre tudtok jó adományokat adni gyermekeiteknek : mennyivel inkább fog adni a ti mennyei Atyátok *jó lelket* azoknak, *kik tőle kérik*. (Luk. 11, 13.)

Kérve kell tehát kérnünk Őt s megkapjuk Tőle. Az oktalan ember ugyan könnyen elbízza magát, ami a Szentlélekre vonatkozó általános ígéreteket illeti, de mi tudjuk, hogy itt «többről» van szó : gyüjtött és aktív lélekről. Az apostolok is mennyit imádkoztak, míg elnyerték ezt !

Vágyakoznunk kell tehát utána szívünk mélyéből, mert ezt a kegyelmet minden áron el kell nyernünk. Nagy vággyal és kitartással el is fogjuk nyerni.

S erős, mély hittel kell érte *imádkoznunk*. Szent Jakab apostol azt írja levelében az imáról, hogy

> «kérje azonban hittel, semmit sem kételkedvén ; mert aki kételkedik, hasonló a tenger hullámaihoz, melyet a szél indít meg és hány ide-s-tova. Ne gondolja azért az ilyen ember, hogy kap valamit az Úrtól.» (Jak. I. 6, 7.)

Azért is részesül oly kevés ember a Szentlélek keresztségében, mert örökké kételkedik, hátsó gondolataiban kritizál és mérlegel annak ellenére, hogy Isten ezt annyira tiltja.

*

Ha teljesítem az imént felsorolt feltételeket s megtettem mindent : akkor minden kétely nélkül biztosra vehetem, hogy Isten kegyelméből elnyerem a Szentlélek keresztségét, hogy *a pünkösdi tűz máris reámszállott*.

Esztelen dolog volna a Szentlélek keresztségét, annak megtörténtét csodák által bebizonyítva várnom. Csak teljesítenem kell a Szentírás által elémszabott feltételeket s ha teljesítettem őket, akkor *bűn minden további kétely*.

Aki tőle telhetőleg teljesíti Isten imént felsorolt kívánalmait[1] az biztosra veheti, hogy igenis részesült a Szentlélek keresztségében és az Ő küldetésében léphet az apostolkodás útjaira.

A Szentlélek keresztsége ezek szerint új kegyelem hatás a lélekre, amelyet nem egyszer, hanem *ismételten* lehet, sőt kell vennünk. Az Apostolok Cselekedetei könyve négyszer említi, hogy Szent Péter ismét és ismét kérte és újból vette a Szentlelket.

Életünk minden fordulatánál, működésünk minden nagyobb eseményénél meg kell ismételnünk, amit most szívvel és lélekkel teszünk: hogy szükség szerint újból és újból részesüljünk a Szentlélek keresztségében.

[1] A bérmálás szentségének felvétele alapján. *(Kiadó.)*

IV.

A SZENTLÉLEK STILUSA.

(Töredék.)

Zakariás énekében (Benedictus) olvassuk:

> «hogy ellenségeink kezéből megszabadulván, félelem nélkül szolgáljunk Neki, szentségben és igazságban Őelőtte minden napjainkban». (Luk. 1. 74—75.)

Mi a megszentesülés?

A megszentesülés, melyet a Szentlélek eszközöl : *a lélek teljes felszabadulása* a bűn hatalma alól oly értelemben, hogy az ember ezentúl mindenben csakis Isten akaratát iparkodik teljesíteni.

Mily gyönyörűen beszél erről Szent Pál az ő leveleiben :

> «A békességnek Istene *szenteljen* meg titeket mindenképen, hogy egész lelki valótok, mind lelketek,

mind testetek *feddhetetlen* maradjon a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.» (1 Tessz. 5, 23.)

«Ő megerősít titeket és megóv a gonosztól.» (2 Tessz. 3, 3.)

«Kérlek tehát benneteket, testvérek, az Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent és az Istennek tetsző áldozatul, ez legyen a ti észszerű Istentiszteletetek.» (Róm. 12. 1.)

«Élek pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem.» (Gal. 2, 20.)

«Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztusnak keresztjében.» (Gal. 6, 14.)

«Most arra törekszünk, amiről mondva van : Szem nem látta, fül nem hallotta, ember szívébe föl nem hatott, amit Isten készített azoknak, akik Őt szeretik.» (1 Kor. 2, 9.)

«A békesség Istene pedig, aki a halálból kivezette a juhok nagy pásztorát az örök szövetség vérében, a mi Urunkat Jézus Krisztust, tegyen tökéletessé titeket minden jóban, hogy megcselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván bennetek, ami előtte kedves.» (Zsid. 13, 20—21.)

Mindennek koronája az, amit Krisztus Urunk mondott :

«Legyetek tehát tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.» (Máté 5, 48.)

*

Az apostolok, miután vették a Szentlélek keresztségét

1. bátrabban kezdtek viselkedni,

2. lényük örömteljesebbé vált,

3. s mindig tudták, mit kell tenniök és hogyan kell szólniok.

A Szentlélek ezzel lelkükbe véste jegyét és kimintázta bennük jellegzetes stílusát.

1. A klasszikus művészetben úgy ábrázolták a *hősöket*, hogy az illető egy sajátságos alakú, négyesfogatú kis kocsit erős kézzel akként vezet, hogy a fogat átgázol az ellenségen, ezer akadályt leküzd és jobbra-balra a porba taszít mindent, ami ellenáll.

A jellem kialakításához kevés eszköz hasznos annyira, mint a *küdelem*, az ellenkezésekkel való bátor *harc*, a kísértések ellen való erős és állhatatos *ellentállás*.

Ez az apostoli bátorság *függetlenné* tesz az emberek véleményétől és megtanít túltenni magunkat minden emberi tekinteten.

Megszégyenítések, felsülések, le- és meg-

szólások szintén ritka és üdvös alkalmak a hősies bátorság gyakorlására és kifejlesztésére.

«Hätten wir nur mehr von diesem verzweifelten Ernst für Jesus Christus!» (Bárcsak erősebb volna bennünk az elszánt komolyság Jézus Krisztusért küzdeni!) mondja egy bátor német katolikus.

A Szentírás világosan megmondja, mit kell értenünk ezen küzdelemre kész komolyság alatt.

> «Én ugyanis megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.» (Ap. Csel. 9, 16.)
>
> «Mert aki meg akarja menteni életét, elveszti azt; aki pedig elveszti életét énérettem, megmenti azt.» (Luk. 9, 24.)

Szent Pál pedig azt mondja:

> «Mi oktalanok vagyunk Krisztusért, ti pedig okosak Krisztusban; mi gyöngék, ti pedig erősek; ti nemesek, mi pedig nemtelenek.» (1 Kor. 4, 10.)
>
> «Nem az ínség mondatja ezt velem. Hiszen megtanultam, hogy beérjem azzal, amim van. Tudok szűkölködni is, bővelkedni; egyképen tudok jóllakni is, éhezni is, bővelkedni és nélkülözni is.» (Fil. 4, 11—12.)

Ha ebben is követjük Szent Pált, aki «mindenben Krisztust követte» (v. ö. 1. Kor. 4, 16), kiérik bennünk a Szentlélek stílusa és így majd mi is elmondhatjuk, hogy «végigharcoltuk a jó harcot». (V. ö. 2. Tim. 4, 7.)

V.

A PÜNKÖSDI LÉLEK — LELKES LÉLEK.

Aki a Szentlélek keresztségében részesült, az egyebek közt abban különbözik felebarátaitól, hogy tud lelkesedni, azaz *lelkes lélek*.

Az emberek átlag csak politikáért, pénzért, üzletért, háborúért, sportért lelkesednek; a mi lelkesedésünk azonban tisztább forrásokból ered.

Mi Isten kegyelméből *Krisztusért*, az Evangéliumért, a lélekmentéssel kapcsolatos szociális missziós munkáért lelkesedünk.

a) *Lelkesedni tudni nagy jó.*

Egyetlen egy lélek, mely forró szívét s nagy energiáját Isten szolgálatába állítja, sokat érhet el :

— lelkesedése megmozgatja szellemi képességeinek összes fogantyúit s emelőit ;

— bátor, rettenthetetlen, és a cselekvés embere lesz ;

— alig fog meghátrálni: minden akadályt le fog győzni ; azonkívül,

— ragyogó példájával sok szunnyadó embert fel fog ébreszteni.

> Gondoljunk csak arra, hogy pünkösd előtt milyenek voltak az apostolok és milyenek most, pünkösd után. És ez a csoda számtalanszor megismétlődik. Mi magunk is sok embert ismerünk, aki megtérésétől kezdve egészen megváltozott.

Töltse ki tehát lelkünket mindig jobban és jobban «*az Úr házáért való buzgólkodás*»; *vegyen ki belőlünk minden lanyhaságot, nemtörődömséget, hidegséget, közönyt — s változtassa át gyarlóságainkat elszánt áldozatossággá, munkakedvvé, önzetlenséggé, igazi boldogsággá.*

A lelkesedés azonban csak akkor értékes, ha *igazi lelkesedés*, nem pedig szalmatűz, amely alighogy föllobogott, már össze is omlott. Nem érzelgésről van itt szó; az érzelgés csak addig tart, amíg kellemes érzések táplálják; sem pedig kitartás nélküli *izgalmakról*; ezek csak nyugtalanságot idéznek elő és agyrémekből

erednek. Nem is *rajongásról*, vagy *fontoskodásról*, *elhamarkodásról*; mindezek távol állanak az igazi lelkesedéstől.

A lelkesedés olyan tulajdonság tehát, amely szívünk legmélyebb gyökereiből fakad;

— kegyelemből születik és kegyelemből él;

— örökkétig friss és üde s gyümölcsei az örökkévalóságra teremnek.

Az *igazi lelkesedés* — jóllehet néha túláradó és nagyon is kirí az illetőből — mégis mindig *komoly és méltóságteljes*.

Terveit és cselekedeteit előre jól megrostálja, megfontolja, és Isten jelenlétének tudatában foganatosítja minden művét.

Sem érzelmei sem hangulatai, sem az emberek véleménye nem terelik el céljától és föltett szándékától. Másszóval: mindig «nüchtern» (józan) és «vernünftig» (észszerű) marad, ahogy a német mondja.

b) Az igazi lelkesedés mindig józan és megfontolt. Isten országának terjesztésében pedig csak *józan lelkesedés* jöhet számításba. Szent Pál apostol is ezt érti figyelmeztetésében: «Legyünk éberek és józanok». (1. Tessz. 5, 6.)

És az egykor oly vérmes és szenvedélyes Szent Péter apostol is ugyanerre int, amikor élete végefelé írja : «*Józanok legyetek és bízzatok tökéletesen a kegyelemben*». (1. Péter 1, 13.) Majd ismét : «*Józanok legyetek és vigyázzatok, mert a ti ellenségtek, az ördög, mint ordító oroszlán körüljár*» (1. Péter 5, 8.) *Ezeket* az intelmeket ugyancsak meg kell szívlelnünk ! Az apostolok is *fájdalmas tapasztalatok* árán jutottak ehhez a bölcseséghez.

Szigorúan *meg kell tehát különböztetni* a józanságot, mindennemű, a hozzá bizonyos mértékben hasonló rossz tulajdonságtól, mint amilyen a *lanyhaság, érzéketlenség, nemtörődömség ;* ezek a hibák ugyanis sohasem nyerhetik el Isten tetszését.

A nem józan fellépés éppen az ellentétjét éri el annak, amit céloz : lelohasztja másokban is az igazi lelkesedést, a legtöbb dolgot elrontja s végül többnyire ő maga is áldozatul esik a rossz szellemnek.

Az igazi józanság lelkünk olyan állapota, amelyben képesek vagyunk *tűrni és szenvedni* is;

— mellőzést és félreértést is el tudunk viselni;

— sikereink pedig nem fosztanak meg az *alázatosságtól* sem, ha józanok vagyunk.

— A józan lelkületű ember külsőségektől is el tud tekinteni;

— alaposan megvizsgálja ügyeit=dolgait.

Lelkiéletünkben haladni és sikereket elérni tehát csak «józanul» lehet.

*

Igy mindegyikünk jelleme is meg fog annyira szilárdulni, hogy Isten évről=évre nagyobb és fontosabb feladatokkal bíz majd meg, mindaddig, míg az örökkévalóságban elvesszük az élet koronáját.

*

Kérjük tehát a Szentlelket, öntsön belénk

a) igazi lelkesedést,

b) igazi józanságot s megfontolást, hogy kitartással és sikerrel működjünk Isten nagyobb dicsőségére.

VI.
AZ ÚJJÁSZÜLETETT LÉLEK ÉLETE.

«Bizony, bizony mondom neked, hacsak valaki újonan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.» (Ján. 3, 3.)

És lásd Ezekiel 37. fejezet első részét. (Jelképes látomás a csontokkal teli mezőről és a csontok megelevenedéséről.)

Újjászületés nélkül nem nyithatunk rá a kegyelmi életre. Amint a testi születés szükséges a léthez, úgy szükséges az újjászületés a keresztény élethez. Ezekiel látomása (37. fejezet) erre való hasonlat :

a mező a világ,

a száraz csontok a kegyelmet nélkülöző lelkek,

a négy világtájról jövő szél a kegyelmeket jelzi.

A csontok egymásután élednek :

a kegyelemnek is több fokozata van: először az értelemre, azután az akaratra és az érzelmekre hat.

Eleinte nagy tusakodás keletkezik a lélekben; alávesse-e magát egészen az Evangélium szellemének?

Vigyázzunk, hogy a nyert kegyelmek ne csökkenjenek bennünk. A kegyelem növekedéséről az *ellenkező áll*, mint azokról a dolgokról, melyekről a Szentírás azt mondja: nézzétek a mezők liliomait: ők nem szőnek, stb.: itt a vérizzadásig kell erőlködni . . .

Aki újjászületett, aki megigazult és vette a Szentlelket, azon a következő sajátságokat lehet észlelni:

I. Az «szüntelenül» imádkozik. Az újonnan született gyermek azonnal «sír»: az újjászületett ember rögtön hozzálát az imához. *Az imádságos lelkület az élő léleknek az érverése.* Amely lélek holt, az nem tud imádkozni.

II. «Aki Istentől újjászületett, az nem vétkezik». A kísértések nem kerülhetők el, de a beleegyezés, az igen. Szinte reszketve kell üdvösségünkön munkálkodni.

III. Annak kedve van a *kegyelem eszközeihez* is; a gyakorlatokhoz, a szigorhoz. Amint a gyermek az édes anyatej után kívánkozik, úgy vágyódik az újjászületett ezek után. Titkos, édes eledellel él.

IV. Folyton növekszik a kegyelemben és minden jóban.

Az újjászületett ember sem langyos vízhez, sem szunnyadó parázshoz nem hasonlítható: *az* forró tűz és égő láng. Olyan, mint az élesztő: átformálja az anyagot.

TANITÁS — VÁZLATOK

I.

LELKI OTTHONUNK.

Az, ami házainkat igazán boldog *otthonokká* fogja varázsolni, az kétségtelenül az abban uralkodó szellemnek lesz műve és eredménye. Ezt a közös szellemet kell ápolnunk és kidolgoznunk.

Ez azonban csak úgy lesz elérhető, ha mindenki hozzájárul a célhoz, ha mindenki betölti a maga helyét.

Rend, pontosság, rendszer és módszer nélkül nem lehet célhoz érni. Attól is kell azonban óvakodnunk, hogy úgy ne alkalmazzuk ezeket a különben oly szükséges eszközöket, hogy ahelyett, hogy éltetnének és építenének, romboljanak és megmerevítsenek. A jó szellem, a boldogságunk ellen volna például, ha minden szunyogból elefántot kezdenénk csinálni. A jó szellemet a családban is csak az biztosítja, ha az atya és anya kiegészítik egymást abban, hogy a jó és okos szándékok érvényesüljenek

és meg is valósuljanak. *Csak így alakíthat ki a Szentlélek egy házat*, csak így vezethet célhoz a nevelés s a befolyás.

Egy szentéletű családatya írja, hogy az ő gyermekeinek pont nyolc órakor mindenkor le kellett feküdniök; felveti a kérdést, ártott vagy használt-e a gyermekeknek, ha ő néha megengedte, hogy tovább is fennmaradjanak, de csakis azért, hogy hivatalból hazaérve lelke sugallatának itt-ott engedve még beszélhessen velük?

Aggályos, a betűhöz és nem a szellemhez ragaszkodó lélek ilyen «csekélység» miatt nem merte volna őket a nyolc órai lefekvés alól itt-ott felmenteni. Pedig világos, hogy az ilyen *ritka kivétel* mintegy csak megerősíti a rendet és fegyelmet.

Azt is megemlíti az illető kitűnő pedagógus, hogy gyermekeinek szigorúan megtiltotta a háziállatoknak az ebédlőbe való hozatalát. Mindazonáltal néha — amíg ő reggelizett — megengedte, hogy gyermekei eléje hozzák nyulaikat, fehéregereiket, kutyájukat, kacsájukat bemutatni, ami a gyermekeket rendkívül boldogította és éppen nem lazította a fegyelmet — csak megkedveltette velük azt.

Vagy ha rendkívüli vendég érkezett, akkor is bátran eltért a házirendtől, mert aki ilyen értelemben erejének, a gyermekek felett való hatalmának tudatában van, az nem fél semmitől. A betűhöz való ragaszkodás inkább az ószövetségi zsidók túlzásai közé tartozik; mi keresztények ne a betűt, de a szellemet szolgáljuk, még pedig nagy szívvel. («Mit genialer Liebe.» Szent Erzsébet.)

Egy tapasztalt gyóntató megfigyelte, mekkora a különbség az arcok kifejezésében is *oly házakban, hol a Szentlélek szelleme szabadon érvényesül* s olyanokban, ahol nem képesek az Evangélium szellemét megérteni.

A rekreációt — ezt írja — egy teljes héten át mindig velük töltöttem. Míg az egyik házban kedvesen, vígan és fesztelenül beszélgettek velem, addig a másikban folytonosan lesütött szemmel, lehorgasztott fővel és egy kínosan merev arckifejezéssel felelgettek nekem.

Ugyanezt a különbséget láttam a kápolnában is. Az egyik közösség úgy járult az imához Ura Istene elé, mint ahogy a boldog menyasszonyokhoz illik. Kifogástalan, méltóságteljes és finom viseletük ezen belső sza-

badság és boldogság által valóságos *tökélyt* ért el. Míg a szegény X. nővérek félénk, reménytelen és igazán boldogtalan benyomást tettek reám — írja tovább. — Meg is mondtam nekik, felvilágosítottam őket, hogy az Istennek szentelt embereknek boldogabbaknak kell lenniök, mint a világ fiainak, mert *aki nem boldog az ő hivatásában, annak vagy nincsen hivatása vagy gátat emel a Szentléleknek az ő szívében.*

II.

AZ Ő KÖVETÉSE.

(A tanítvány lelkülete.)

«Nem különb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál.» (Máté 10, 24.)

«Elég a tanítványnak, ha olyan lesz, mint mestere, és a szolgának, ha olyan, mint ura. Ha a családatyát Belzebubnak nevezték, menynyivel inkább háza népét?» (25.)

«Ne féljetek tehát tőlük. Mert semmi sincs elfedve, ami föl ne fedeződnék, és elrejtve, ami ki nem tudódnék.» (26.)

«Amit nektek sötétben mondok, mondjátok el fényes nappal, és amit fülbesúgva hallotok, hirdessétek a háztetőkről.» (27.)

«És ne féljetek azoktól, kik megölik a testet, de nem tudják megölni a lelket, hanem inkább attól féljetek, aki mind a lelket, mind a testet elveszteti a gyehennában.» (28.)

«Nemde, két verebet egy garasért adnak? és egy sem esik azokból a földre a ti Atyátok nélkül.» (29.)

«Nektek pedig még fejetek hajszálai is mind meg vannak számlálva.» (30.)

«Ne féljetek tehát, sokkal többet értek ti a verebeknél». (31.)

«Azért mindenkit, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom azt Atyám előtt, ki mennyekben vagyon; (32.)

aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt Atyám előtt, ki mennyekben vagyon.» (33.)

Mi valamennyien bizonyára *követni akarjuk* Őt. Végtelenül fontos, hogy e részben ne csaljuk meg magunkat. Azért ne saját véleményünkben és érzelmünkben bízzunk, sem az emberekében, hanem egyedül Krisztus szavában. Az itt felsorolt idézetek a kereszténység lényegének nagy és főbb része.

Az emberek manapság mindent hamisítanak : aranyat, gyémántot, vajat, kávét, teát : az emberiség legdrágább kincsét, a keresztény tant is meg szeretnék hamisítani. Mily jó, hogy az Evangélium rendelkezésünkre áll s hogy általa mindenben eligazodhatunk.

Az igazi tanítványi lelkületre : az Ő követésére vonatkozólag azt mondja a Szentírás, hogy ide három elem tartozik :

1. Gúny és megvetés elviselése,
2. engedelmesség a Szentlélek iránt,
3. bátor hitvallás.

1. *Első jel tehát a gúny és megvetés.* Nem jellemző és rettenetes-e, hogy Isten Fiát, a drága Üdvözítőt «Belzebub»-nak hívták? Ilyen s hasonló neveket a Szentírás Máté és Márk Evangéliumában többször is emleget. És erre azt feleli a Mester: ha a családatyát nevezték Belzebubnak: mennyivel inkább a házanépét... Mennyivel inkább . . . Krisztus tanítványához illő tehát s a Szentírás szinte előírja, hogy ezekben része legyen.

Nem térhetek hát ki a következő lelkiismeretbeli kérdés elől:

történt már velem hasonló?

: Hogy avultnak, elmaradottnak, korlátoltnak neveznek — az nem is elég. *Az* dicsőség, ha Krisztusért bolondnak, békétlennek, veszedelmesnek mondanak és olyannak, kit jobb elkerülni.

: Vannak ilyen tapasztalataid?

: A világ s te megfeszítettétek egymást?

: Ismerőseid elpártoltak már ilyenekért tőled? Még nem?! Akkor . . . baj van. Mert a

tanítvány nem lehet nagyobb a Mesternél, sem a szolga uránál . . .

2. *Engedelmeskedni a Szentlélek szavának.* Aki engedelmeskedik *egy hangnak, egy szózatnak*, annak azt mindenek előtt *meg kell hallania*. A Mester tanítványai hallják az Ő hangját a legnagyobb sötétségben is. A leghalkabb suttogást is meghallják, akár a világ forgatagában, akár a sivatagban szól. Finom a hallásuk, meghallják a szavát bárhol.

: És te?

Meghallod-e Urad szavát bárhol és bármikor?

Vagy csak akkor hallod a hangját, ha éppen a Szentírás nyomtatott betűit nézed? Csak akkor hallod, ha erőnek erejével szól hozzád, hogy térj meg, tarts bűnbánatot, mert a kárhozat felé is eltévedhetsz? Ha ilyen volnál, úgy hidd el, hogy ez távolról sem az igazi. Az Ő tanítványai nemcsak hogy nem vétkeznek, de finom a fülük, van érzékük a kegyelem minden gyengéd indításához s örömmel követik a Szentlélek sugallatát.

Meghallani azonban nem elég, — mert azt mondja az Úr: «Amiket sötétben mondtatok, *fényes nappal fognak hallatszani* és amit

fülbesúgtatok a kamrákban, a *háztetőkről fogják hirdetni*». (Luk. 12, 3.)

A parancs tehát úgy szól, hogy meggyőződésünkkel, hitünkkel ne üljünk valami sarokba s ne hallgassuk el azt. A világ ugyan azt szeretné: folyton int is, hogy ilyesmiről nem beszél az ember, hogy a létért való küzdelem nem engedi az ilyen fényűzést, stb.

: A Megváltó maga is mondja, hogy térjünk a magányba, imádkozzunk szobácskánkban és vigyázzunk, mert a drágagyöngy nem való a sertések elé . . .

: Igen! De mindent a maga helyén s a maga idejében! Ezért kiadja nekünk a parancsot, hirdessétek a tetőkről . . . Ami a legnagyobb *nyilvánosságot* jelenti. Kelet lapos tetőiről hirdetni valamit olyan fogalom, mint nálunk a vásártér, a kidobolás stb.

: *És a tanítványok engedelmeskedtek.*

Hallottuk pünkösdkor az apostolok Cselekedeteiből (5, 32), hogy első feltétele a Szentlélek keresztségének az *engedelmesség*.

Beszélsze-e eleget házad népével, ismerőseiddel, rokonaidnak, alattvalóidnak arról az *Egy*-ről, ami szükséges?

Közlöd=e eléggé a kegyelem sugallatait felebarátaiddal?

Utaid valóban missziós utak=e mindig, bár= hová mégy, bármi ügyben jársz el?

3. Nem lehet Őt igazán követni *bátorság* nélkül, hitmegvallás nélkül.

Hitvallásból nem elég a Hiszekegyet tudni, elmondani és elhinni. Hinnünk kell gyakor= latilag és *pozitíven* abban, hogy az Úr Jézus *ma is él s ma is csodákat művel*. Nem a leg= nagyobb csodákat műveli=e szüntelenül már azáltal is, hogy annyi lélek megújhodik az Ő kegyelemhatásától, annyi szív teljesen meg= változi=? Hány durva lélek válik érzékennyé, finommá!

Missziótársulatunk összes vállalkozásai épüljenek ezen a gyakorlati hiten: *Minden eljárásunkat folyton és ismételten kapcsoljuk Krisztushoz.*

III.

JÉZUS HIV.

«Felix hora quando Jesus vocat de lacrymis ad gaudium spiritus! — Boldog óra, mikor Jézus a siralmakból a lélek örömeire hív.»

A középkorban a keresztesek Európából Kis-Ázsián át a török ellen vonultak a Szentföldre. Jelszavuk volt: *Isten úgy akarja...*

Ez a mi csatakiáltásunk is. Isten úgy akarja, hogy az egész világ üdvözüljön, minden egyes ember . . . Isten akarja, hogy többen legyünk, akik felvesszük az Ő jelvényét s meghozzuk áldozatainkat és hogy összes erőnkből küzdjünk az Ő országának eljöveteléért.

*

Napoleon egyszer majd leesett lováról s egy közkatona oly ügyesen fogta őt fel, hogy nem vette észre botlását senki. Napoleon azt felelte

a közkatonának: «Köszönöm, kapitány úr!» A katona vasárnap a tisztek közé sorakozott s amikor ezek rendreutasították őt ezen bátorságáért, azt felelte: «Császárom szavát mindenben követem» s nem tágított . . .

: Megváltóm szavát mindenben követem! . . .

IV.

A LEGYŐZHETETLEN GYŐZELEM SZELLEME.

A gonosz szellem felvezette az Urat a hegyre és a földi országokra mutatva arra szólította fel Őt, hogy boruljon le és imádja őt «és mondá neki: Mindezeket neked adom, ha leborulván imádasz engem». (Máté 4, 9.)

Az ördögnek ezt az ígéretét ostoba, hazug nagyításnak minősítjük; pedig ha a történelmet és az élet folyását nézzük, meggyőződünk arról, hogy az ördög valóban hatalmat szerez azoknak, akik őt imádják.

Az ördög ura a világnak: onnan az a sok bűn, vadság, babona, háború, ellenségeskedés, vérontás, nyomor . . .

A mi feladatunk pedig az, hogy *teljesen* Krisztus mellé állva elkövessünk mindent, hogy a gonosz szellem hatalmát megtörjük, őt lefegyverezzük s a lelkeket Istenhez vezessük.

Bizonyos értelemben igazi *háborúviselésről* van tehát nálunk szó!...

I. Aki háborúban él, annak érteni kell a *küzdelemhez*. A küzdelemhez hősies lelkek, igazi *hősök* kellenek.

1. Krisztusért jól küzdeni az fog, aki először is — akár férfi, akár nő — *jó ember*. A katonától nem kérdezik, megtért-e, hisz-e Istenben s tiszta-e a szíve? — De a «*mi háborúnkban*» ezek a legfontosabb kellékek; ezek a siker feltételei, melyek nélkül nem lehet lelkeket menteni. A Mindenható csakis tökéletes lelkeket vesz igénybe: a lelkek ezen anyagából kovácsolja az Ő fegyvereit.

2. A lélekmentést *hivatásunkká*, foglalkozásunkká, *mesterségünkké* kell tenni. Akkor is, ha van mellette más hivatalunk, állásunk. Így tett Szent Pál stb. is, és így éltek az első keresztények. Ez volt a régi zsidó theocratikus állam vezérgondolata. (Izrael minden ép férfija vonuljon a harcba: Kiért? — Istenért!)

II. Érteni kell a hadviselés módját is.

1. Isten szava és igazsága valóban kétélű kard: úgy kell ezzel a karddal bánnunk, hogy

ott, ahol kell — vágjunk,

ott, ahol kell — védjünk és kíméljünk.

Ismernünk kell továbbá az emberi szív gyöngéit, furfangjait s a gonosz szellem taktikáját is : — hogy kísértéseken és küzdelmeken át elvezessük a lelkeket Jézus lábaihoz.

2. Tudnunk kell, hogy csakis *szövetkezett* erővel hatolhatunk előre. (Viribus unitis.) Ezren, mint *egy* ember, *egy* parancsszóra, *egy* irányban ... Mit érhetnénk el, ha ezer jó keresztény szövetkeznék egymással *egy* cél érdekében !...

3. A harc és küzdelem ellentétje a kényelemnek és jólétnek. Gondoljunk a velejáró áldozatokra ... A szóharc haszontalanságára, a meddő tudományosságra s a hosszadalmas vitákra stb.

1400 millió ember van a sátán hatalmában ; ezek között sok a keresztény, a tudós, aki mert nem harcol, nem gyüjt, az ellentáborba került.

Mekkora erőmegfeszítés kell a mi részünkről, hogy jóvátegyük ezeknek mulasztásait !

4. «A gárda küzd: de magát meg nem adja.» Tisztázzuk magunkban az árulás fogalmát. — «*Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.*» (Titk. Jel. 2, 10.)

Ez a szellem a legyőzhetetlen győzelem szelleme.

V.

AZ ELLANKADÁS ELLENI KÜZDELEMRŐL.

«Ti pedig, testvérek ne hagyjatok fel a jócselekedetekkel.» (2 Tessz. 3, 13.)

A legkiválóbb embereket látjuk néha ellankadni. Eleinte nem ismertek fáradságot — most pedig a kis terheket is nehezen bírják.

Az ördög nem alszik és mindenkinek más-más kísértést szerez; általánosságban azonban a következőket lehet tapasztalni: a család, rokonok, ismerősök rendszerint elkövetnek mindent, hogy hivatásunkat, kedvünket elvegyék a «lélekmentésre» vonatkozólag.

A környezet befolyásával, hatalmával tisztában kell lennünk. Ha rendszeres lelkiéletünkkel, ájtatossági gyakorlatainkkal, imaéletünkkel *ellengőzt* nem fejlesztünk, a végén elérik elhidegülésünket.

Másokat egyenesen *üldöznek* a lélekmentésben vállalt munkáért.

Ismét mások eltérnek a megkezdett szép pályáról, mert *nincsen bizalmuk* aziránt, hogy a *jó győzzön őbennük* és munkájukban.

Mit tegyünk az ellankadás ellen?

1. *Gondozd Istenhez való viszonyodat.* Sokan az életet egy gyorsvonathoz hasonlítják. Ha vonaton ülök, tudom, hogy a mozdony által az egész vonat csak úgy járhat, hogy folyton szénnel táplálják, a szén lesz gőzzé, a gőz erővé.

Lelkünket is táplálni kell, különben sem magunkat, sem másokat nem tudunk megmozgatni és magunkkal vonzani.

2. Amit gyóntatóatyáink lelkületünkre nézve annyira ajánlanak nekünk: hogy csak *függetlenítsük* magunkat érzelmeinktől, mert az érzelem gyakran csal és az érdem nem függ az érzelemtől: ezt szociális működésünknél is tapasztaljuk.

3. Fontoljuk meg, hogy ezen a téren *sincsen megállapodás.* Vagy haladok — vagy hanyatlom.

4. A Szentírás ígérete, «*Légy hű mind-halálig és neked adom az élet koronáját*» (Titk. Jel. 2, 10.) juttassa eszünkbe, hogy mi is az: hűnek és kitartónak lenni? — Alkalmazzuk ezt mindennapi életünkre, szociális munkánkra, és nem fogunk «ellankadni!»

VI.

FÖLÉNYES KISEBBSÉG.

«Egy közületek felér ezerrel, mert a ti Uratok Istenetek maga harcol érettetek, amint megígérte.» (V. ö. Józue 23, 10.)

Isten gyermekei mindig kisebbségben voltak a «világ fiaival» szemben. *Győzelemhez azonban nem annyira sok, mint inkább kiváló lélek kell.*

Mikor Mózes azt a parancsot kapta, hogy az összes zsidók nevében a Fáraóhoz menjen, nem félt, mert Isten azt ígérte neki, hogy «Veled leszek Én!» S valóban, a király félt Mózestől, aki csakugyan le is győzte a Fáraót az egész vonalon.

Isten megerősítette Dávidot, hogy az óriás Góliátot leölhesse.

Az egy Jónás próféta előtt behódolt egész Ninive.

És mikor Krisztus Urunk mennybeszállt, oly kicsiny és oly szerény volt a hátramaradt tanítványsereg! Senki sem gondolhatta, hogy

ők fogják a kereszténységet elterjeszteni. Tudatlanok, szegények és szomorúak voltak: három oly körülmény, mely missziós szempontból sehogysem megfelelő . . .

De ők elhatározták, hogy faluról-falura s városból-városba vándorolnak és hirdetik az Evangéliumot . . . *nagy szeretetük és hitük pótolt mindent* — s legyőzték a világot. Amerre csak mentek, hitetlenségre találtak; üldözték, gúnyolták, rágalmazták őket; börtönt és halált szenvedtek. Mégis az ő hitük megdöntötte a római birodalom hitét. Szent Péter egy nap háromezret keresztelt meg s azóta úgy terjedt a kereszténység, mint a tűz.

Ellenségeink tehetetlenek voltak. Nem is tehettek semmit ellenük, mert Isten vezérelte az apostolokat «hadjáratukban». Úgy volt, amint azt később Julianus kifakadásában mondotta: «S valóban *Te* győzöl Galilei!»

VII.

NE HOMÁLYOSITSUK EL FÖLKENTSÉGÜNK JEGYÉT.

... lelkünkre ne legyen ráégethető az a rettenetes bibliai szó, hogy

«IKABOD».

Ez azt jelenti, hogy a lélekről letöröltetett a fölkentség nyoma.

... Lelki összejöveteleinkben mindig csak ez az egy lebegjen szem előtt: megtartani magunkat a lelkiségnek olyan fokán, melyen a vállalt lelki munkát nemcsak külsőleg, külső sikerrel végezhetjük, hanem úgy, mint akik belső hivatottságból bizonyos mértékben erre elkészültek, fölkentek és méltók is vagyunk.

Ezen elhivatottságunk figyelmeztessen bennünket állandóan kötelességeink szociális oldalaira. Jól tudjuk, hogy akinek lelke Istenből táplálkozik, az ezt is és minden egyebet is eltalál: — míg a szociális tudományosság leg-

magasabb foka sem pótolhatja azokat a feltételeket, melyekhez az «igaz» siker fűzve van.

... Az igazi sikerről való elmélkedés fonalán eljutottam néhány olyan szentírási tételhez, melyet szeretett leányaimnak két célból ajánlok: mert azokat

1. saját magunk,
2. védenceink

lelki háztartásában jól fogják értékesíthetni.

A Szentírás ismételten említi, hogy nincsen annál szánandóbb állapot, mintha azok nélkülözik az *örökké elevenítő* Szentlélek kegyelmét, akik mások lelkével foglalkozni kénytelenek. Látjuk ezt a sívárságot — fájdalom — sok lélekmentéssel foglalkozó személyen.

Kövessünk tehát el mindent, hogy a próféta megjegyzése, hogy «Palotákat emeltek és szaporították az erős várakat» (V. ö. Iz. 8. 14.), «de elfeledkeztek az Üdvözítő Istenről» (V. ö. Iz. 17, 10.) soha semmiféle szociális vállalatban távolról és modern értelemben sem legyen reánkolvasható.

Az «IKABOD» — a fölkentségnek vége — reánk ne égettessék soha!

Azért őrizkedjünk mindentől, ami lelkün-

ket, nyelvünket szabadossá tenné, hogy a Példabeszédek szerint «Várfal nélküli erődökké ne legyünk».

Mert: Mi is az ember, aki lelkét, nyelvét nem szabályozza? . . .

Védenceinknek ebben is példát kell adnunk. A szabadosság ugyanis védtelenné tesz. (Macht vogelfrei.)

Könnyű a gonosz szellemnek a tévely, kétely és hitetlenség üszkét bedobni «az olyan várba, melynek nincsen fala, erőssége».

Ezen az úton válnak a lelkek «víznélküli halakká», «forgószéltől hányatott fellegekké», «olajnélküli lámpásokká».

Pedig rólunk kell, hogy elmondhassák: «Olyan fához hasonlítasz, melynek gyökerei a folyó partján gyökereznek» (V. ö. 1. Zsolt. 3.), valamint az olyan fa sohasem szárad ki, úgy a te lelkedből mindig élő vizet fognak meríteni azok, akikhez küldettél . . .

VIII.

TELJES ODAADÁST KELL GYAKOROLNUNK.

Ami erőnk titka a Krisztus iránt való teljes odaadásban van.

Isten gyermekei csak akkor élednek fel és élnek igazán, ha teljes odaadást gyakorolnak. Határozottan oda kell tehát magunkat adnunk.

Érénytelenségünk ez odaadás fő akadálya.

Úgy vagyunk ezzel, mint az az ember, aki házat épít magának, amely stílus és kivitel dolgában látszólag kifogástalan: van azonban annak az épületnek egy halálos baja: rossz a csatornázása, amitől megromlik a talaj, repedeznek a falak és ettől különböző betegségek tanyájává válik az a szép ház. Így lehet valaki telve a legkülönböző legjobb tulajdonságokkal, mégis végleg tönkremehet, ha lelkületében megtűr valami titkos gőgöt, fösvénységet stb., mert ezeknek egy-egy gyökérszála képes megrepeszteni lelkünk egész falazatát.

Azért csak a teljesen átadott lélek képes Istennek szolgálni.

Ez a teljes átadás derültté, víggá is teszi a lelket. Aki «nagy örömöt» akar, annak a szíve telve legyen dícsérettel, imádattal és *átadással* és ezt cselekedje mind «az Úr színe előtt». (1. Kron. 29.)

IX.

LUDENS IN ORBE TERRARUM.

... mintha az Úr Isten játékot űzne az egyes lelkekkel. Túláradó szeretetéből kifolyólag «*ludens in orbe terrarum*» = Ő játszik a földön. (Példabeszéd 8, 31.)

1. Némelyekkel úgy játszik a Királyok Királya, hogy elhalmozza őket a világ összes javaival. Vagyont, közmegbecsülést, egészséget ad nekik ...

ludens in orbe terrarum —.

Megízlelteti velük a föld minden gyönyörűségét. Virágillat, dús asztal, fényes öltözet a részük ...

ludens in orbe terrarum —.

Nyáron hűs szellőket, télen prémes bundákat és drága szerszámokat ad élvezetükre ...

ludens in orbe terrarum —.

Tökéletes zenét nyujt füleiknek, kertjeikben pedig a dalosmadarak zengenek: nem nélkülöznek semmit ...

A *világ* ezeket az embereket boldogoknak ne-

vezi: pedig távolról sem azok, sőt valósággal szerencsétlenek. «Vae vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram». Jajj nektek, gazdagok! mert megkaptátok vigasztalástokat. (Luk. 6,24.)

Az Isten ilyen élvezeteket nyujt nekik, mivel ők a vér és hús rabszolgái, akik az örökkévalóságban könnyen elkárhoznak.

Mivel csak annyit és olyneműjót cselekedtek, amely égi jutalmat nem érdemel, e földön jutalmazza meg őket Isten, hogy az ítélet napján e szavakkal forduljon hozzájuk: «Ite maledicti . . .» menjetek, ti átkozottak, ti a földön elvettétek már minden jutalmatokat. «Receperunt mercedem suam . . .»

Oly búzaszemhez hasonlít életük, amely «meg nem hal soha». Az a búzaszem, amely földbe nem tiportatik és meg nem hal, hanem folyton épségben marad: *nem terem gyümölcsöt.* Ezek az emberek pedig végleg megmaradnak az ő bűneikben, erényük meddő marad, nem teremnek gyümölcsöt az örökkévalóság számára. Elvesznek, mert ahelyett, hogy megtagadnák magukat, kielégítik összes szenvedélyüket, pedig «Aki szereti életét, elveszti azt». (Ján. 12, 25.)

2. Vannak továbbá oly *lelkek*, kik bőséges

gyümölcstermést hoznak. Ezekről mondható, hogy «Aki életét gyűlöli e világon, örök életre őrzi meg azt». (Ján. 12, 25.)

ludens in orbe terrarum —

így játszik a Mindenható azokkal, akik megtérnek Őhozzá.

A megtért ember lelke olyan, mint a kisgyermek. Most kezd csak élni s a tökéletesség útjai ismeretlenek előtte. Kissé nyugtalanítja is őt az a különös bánásmód, melyben Isten részesíti.

ludens in orbe terrarum —

Isten úgy játszik övele, hogy gondviselésének és szeretetének titkait nem tárja föl előtte. Néha az ilyen lélek el van telve szomorúsággal és könnybelábadnak szemei, oly nehezek a megpróbáltatások, melyeket Isten reázúdít és amelyekről eddig halvány sejtelme sem volt.

Isten így tesz azokkal, akik az Ő kegyelmének különös kiválasztott tárgyai; azokkal, akiknek a lelke az isteni szeretettől meg van sebezve s akik el vannak szánva arra, hogy az Isten szerelméért elhagynak mindent: Kezdetben szelíden kezeli őket az Isten, mert gyöngeségük nem állná a megpróbáltatások súlyát. Kezdetben tehát édes vigasszal tölti el őket.

De amint megízlelték már, hogy mily jó és mily édes az Isten — akkor vége a gyermek-játéknak — akkor szenvedést küld reájuk, amit ezek a lelkek nagyon is éreznek. Szomorkodnak és siránkoznak, mert attól tartanak, hogy Isten elfordult tőlük. Még nem értik Isten «nyelvét», sem eljárásának módját. Nem tudják még, hogy Isten a lelkeket különböző fokozatokon más-más szenvedéssel próbálja meg azért, hogy «lássanak hozzá az erények gyakorlásához». Az Úr, Aki a gyöngéiket ismeri, hamar segítségükre is siet — akárcsak egy anya, hogy gyermeke túlságosan el ne szomorodjék — gyönge, érzékeny lelkületükhöz mért vigaszban is részesíti őket.

Isten szívesen látja, ha egy ilyen szomorkodó lélek feléje siet. Karjaiba veszi azt a lelket, szeretetteljesen szól hozzá és istenileg megvigasztalja. Szelíd szeretetének édes tejével és szeretetreméltóságának vigaszával csitítja. A lélek úgy érzi magát, mint a gyermek, melyet anyja ölében ringat.

— De hogy érezheti ezt a lélek Istennel szemben...?

Hogy ezt jól megértse valaki, arra Istentől kell felvilágosíttatnia. A léleknek ezt magának

kell megtapasztalnia s azután egyszerre belátja, mily végtelen nagy az Isten szerelme, hogy élvezet neki minket vigasztalni, gyakorolni és tanítani oly dolgokra, melyekre különben nem nyitottunk volna rá sohasem.

Ezek a tapasztalatok oly szorosan kovácsolják a lelket Istenhez, hogy nincsen hatalom, mely Tőle elszakítaná.

3. *Ludens in orbe terrarum* —

A harmadik «*játékban*» Isten sok szenvedést küld a lélekre. «A fele sem tréfa» — s a lélek nagy nyereséget húz belőle. Az Isten Fiához való hasonlatosság fejlődik ki általa; Krisztus Urunknak nemigen volt vigasza a világon s rosszul bántak Vele mindvégig . . .

— Miféle játékot űzöl a lelünkkel, Uram?

Nehéz, terhes munkák ezek — s Te azt akarod, hogy becses ajándékaidnak nézzem őket! Ha elfogadom ezeket az üdvös gyakorlatokat és felhagyok a belső ellentállással és kiállom a megpróbáltatásokat, — ez életben tökéletességet és szentséget, az örök életben pedig a dicsőség koronáját ígéred nekem!?

. . . Ez a «játék» a következőkből áll:

Isten úgy játszik a lélekkel s a lélek Istennel, hogy ki van mondva:

aki veszít, az nyer. Ha a lélek a világ szemében vesztett, — akkor nyert Istennél.

Ha Isten megengedi, hogy rosszul bántak vele s ha még vesztett is, — akkor nyert. Ha nem szólal fel a rossz bánásmód ellen, hanem tűri és nem bosszulja meg magát: akkor nyert az Istennél.

A játék folytatódik... A lélek — a világ és a test szava szerint — mindjobban a rövidebbet húzza. És amennyit veszít a világban, annyit nyer az Istennél. És ha a világ szemében nyert, akkor veszített az Istennél. Ó isteni játék! melyre egyedül az Isten maga oktathat egy lelket: mennyire megérdemled, hogy űzzelek és gyakoroljalak! Lelkem Istentől veszi a sok fáradalmat és üldözést, a megpróbáltatásokat és szenvedéseket és a fájdalom árán *oly kincshez jut*, melynek értéke szavakkal ki nem feje hető.

1911 február 17. *

* Az ebben a füzetben közölt tanítások b. e. Alapító Anyánknak Szikszón, sajátkezüleg irt jegyzetkönyvéből valók. Az első feljegyzés 1909 május 28, az utolsó 1911 február 17-iki keltezéssel van benne, míg a közbeeső tanításoknál nincsen keltezés. A fénykép előtti szöveg ennek a jegyzetkönyvnek az első oldaláról való.

TARTALOM

Szentlélek-Konferenciák.

	Oldal
Megújhodás a Szentlélekben	7
A Szentlélek keresztsége. (Első rész)	11
A Szentlélek keresztsége. (Második rész)	15
A Szentlélek stílusa	21
A pünkösdi lélek — lelkes lélek	26
Az újjászületett lélek élete	31

Tanítás-Vázlatok.

Lelki otthonunk	37
Az Ő követése. (A tanítvány lelkülete)	41
Jézus hív	47
A legyőzhetetlen győzelem szelleme	49
Az ellankadás elleni küzdelemről	52
Fölényes kisebbség	55
Ne homályosítsuk el fölkentségünk jegyét	57
Teljes odaadást kell gyakorolnunk	60
Ludens in orbe terrarum	62